

LÁ THƯ MỤC VỤ

Một hôm, đang làm cỏ trong vườn thuốc Nam thì tôi nghe có tiếng chửi mắng và quát tháo từ trong sân khu kỷ luật sát bên. Vừa làm tôi vừa lén nhìn vào thấy một em tù người dân tộc tên là Thảo Phương Lào đang bị hai tên trật tự (cũng là tù nhân) khoá chặt hai tay để một cán bộ công sản tên là Luật tha hồ đấm đá. Tự nhiên tôi cảm thấy nghẹt thở và tim đập thật mạnh khi biết mình hoàn toàn bất lực trước cảnh tàn ác như vậy. Khi em Lào ngất xỉu rồi, hai tên trật tự thả em ra thì em nhào đầu xuống đất nằm bất động tưởng chừng đã chết, thế mà tên Luật vẫn tiếp tục đá và đạp vào bụng vào lưng em một hồi lâu đến khi chính hắn thấm mệt mới chịu ngưng. Tôi chứng kiến sự dã man hiện nguyên hình, một thứ ác quỷ đội lốt người, bị quỷ nhập nên tên Luật mới có những ‘đòn thù’ kinh tởm như vậy !

Sau giờ điểm danh chiều, em Lào bị vắt vào buồng giam trong tình trạng thê thảm. Em đã nằm mê man trong sân khu kỷ luật, ngay tại chỗ em bị đánh, từ lúc xế trưa cho đến giờ này, may mắn em vẫn còn sống. Đội tôi và đội em Lào ở chung một buồng nên tôi biết rõ mọi chuyện xảy ra. Không thể nào nhận diện ra em vì mặt em sưng to lên, hai hốc mắt ứ máu đỏ tím trông khiếp lắm, mũi em bị gãy, hai môi giập rách trương phình lên, mỗi lần em thở máu từ mũi em trào ra, toàn thân không còn chỗ nào lành lặn. Ai nhìn em cũng đều nói ‘thế mà còn sống, thật là một phép lạ’. Có vài tù nhân thương tình rót vào miệng em một ít nước đường chứ em không thể ăn uống chi cả. Suốt hai tuần lễ em nằm liệt và tiểu tiện tại chỗ, máu cũng theo đường tiểu tiện mà xuất ra. Em Lào lại là một người tù ‘mồ côi’, chẳng có họ hàng thân thuộc, chẳng thấy ai thăm nuôi. Vốn đã bị đát, nay bị đánh đập như tử lại càng bị đát hơn !

Ai cũng nhìn thấy em nhưng lại sợ mang nợ vào thân nhất là sợ bị liên lụy. Có một vị Sĩ Quan, tuy cũng là một thân tù ‘mồ côi’, nhưng dám ra tay giúp đỡ em. Vị ấy chẳng ngại ngục chạy chỗ này xin tí đường, chạy chỗ kia xin tí nước muối, chạy chỗ khác xin tí dầu... đem về cho em Lào. Vị ấy giúp tắm rửa, chăm sóc các vết thương, thoa bóp cho em cách tận tình như một người ruột thịt cho đến ngày em Lào bình phục. Tôi càng cảm phục vị Sĩ Quan ấy bao nhiêu thì tôi càng cảm thấy hổ thẹn bấy nhiêu. Dĩ nhiên tôi không dám trách những người khác ‘vô tâm’ vì trong số ấy có tôi, nhưng qua nhiều năm rồi tôi vẫn tự vấn lương tâm rằng thái độ thờ ơ như vậy có lỗi gì không ? Qua bài Phúc Âm tuần này, tôi thấy thái độ thờ ơ và vô cảm của tôi đối với em Lào là hoàn toàn có lỗi và là một lỗi nặng !

Hãy lắng nghe lại đoạn Tin Mừng của thánh Luca cách chăm chỉ, chúng ta sẽ khám phá ra những điểm sau đây: Có hai nhân vật chính, đó là ông phú hộ và ông ăn mày tên Lazarô (nên nhớ đây không phải là em của Máttá và Maria, thêm vào đó, trong tiếng Do Thái, chữ Lazarô có nghĩa là ‘Thiên Chúa cứu giúp’ nên Chúa Giêsu dùng để đặt tên cho nhân vật thứ hai trong câu chuyện). Ông phú hộ không hề đánh đập ông Lazarô cũng chẳng đối xử độc ác với kẻ nghèo hèn đó. Tuy nhiên, vấn đề nằm ở chỗ là ông phú hộ không hề để ý, quan tâm đến kẻ ăn mày nằm ngay trước cổng nhà mình. Đó chính là cái ‘tội’ của ông phú hộ, ông ta có tội vì ông ta biết hoàn cảnh của kẻ ăn mày mà không làm gì cả để cứu giúp. Đây cũng là thứ tội mà con người chúng ta thường mắc phải. Đúng là chúng ta không làm gì sai trái cả nhưng tội ở chỗ là chúng ta cứ mãi sống vô tâm, thờ ơ, và không chịu làm gì hết cho đồng loại.

Ông phú hộ không thể cãi rằng mình không biết kẻ hành khất Lazarô, vì ông ăn mày này không nằm ở đâu xa xôi, mà nằm ngay trước cổng nhà ông phú hộ. Đi ra đi vào chắc hẳn phải trông thấy Lazarô ‘mụn nhọt đầy mình’ với cả bầy chó bu quanh. Ông phú hộ không bị kết án vì tham lam hay trộm cắp hay tàn ác. Ông chẳng làm điều gì vi phạm Luật cả, nhưng ông bị kết án chỉ vì cái tội thờ ơ, vô cảm của mình. Hãy nhìn lại hoàn cảnh của từng gia đình và hãy tự hỏi chính mình : “Tôi đang làm gì cho những người thân yêu của tôi ? Tôi có lưu tâm để ý đến những nhu cầu của người bạn đời của tôi không ? Tôi có chăm sóc cha mẹ già một cách quảng đại và cung kính ? Tôi có quá vô cảm, thờ ơ với các con cái ?”. Có thể chúng ta đang sống y như năm người anh em còn sống của ông phú hộ trong câu chuyện ? Chúng ta có nhận diện một ‘Lazarô’ nào đó đang được Thiên Chúa sai đến trong gia đình mình ? Sự có mặt của một ‘Lazarô’ nào đó chính là cơ hội ngàn vàng để Thiên Chúa trải nghiệm sức nóng của lò lửa yêu mến trong tâm hồn mỗi người và cũng là dịp để làm điều gì đó cho tha nhân ngay từ bây giờ. Vì thiên đàng là kết quả những gì chúng ta đã và đang làm cho tha nhân ngay trong cuộc sống hiện tại hôm nay.